

متن پرسش

استاد بزرگوار سلام: در اطرافیان من کسی هست که در هر دیدار احتمالاً بدون هیچ سوءنیت و در کمال سادگی به من طعنه می‌زند یا جملاتی می‌گوید که دلم را شدیداً می‌شکند. از آنجایی که بزرگتر هست و در بحث کردن با او و ابراز ناراحتی هم سودی نمی‌بینم معمولاً در مقابل حرفهایش می‌خندم انگار صحبت بانمکی کرده است. اما بعد از دیدارمان تا دیدار بعدی با تمام وجود با قلب و مغز کلنجار می‌روم که با یادآوری حرفهایش کینه پیدا نکنم. تازه وقتی کمی آرام می‌گیرم دوباره دیدار بعدی پیش می‌آید و حرف‌های دل‌شکننده محتمل بعدی. نسبتم هم با او طوری نیست که بتوانم محدودتر از این با او در ارتباط باشم. این را هم بگویم که از دل شکستگی‌هایم تقریباً به هیچکس نمی‌توانم بگویم. اگر با خانواده و اقوام حرف بزنم غیبت می‌شود و با دوستانم هم سختم هست حرف‌هایی از این جنس بزنم پس در این جدال بسیار هم تنها هستم و یک‌نفره و بی هیچ یآوری با خودم مبارزه می‌کنم. استاد من از سینه‌ای که پر از کینه و احساس منفی به دیگران باشد می‌ترسم. حدیثی از اهل بیت شنیده‌ام که شیعیان ما قلب‌شان از هر غل و غش و دغلی پاک است اما من پر از غل و غشم. عاجزانه از محضر شما درخواست دارم راهنمایی‌ام کنید که با چه فکر یا عملی نسبت به حرف‌هایی از این جنس بی‌تفاوت بشوم و بتوانم کینه به دل نگیرم و در مقابل او و دیگرانی شبیه او بد اخلاقی یا بی‌محرمانگی نکنم؟ استاد دوست دارم ظرفم را بزرگ کنم اما خیلی کوچکم. مثلاً تقریباً مطمئنم که او قصد شکستن دل من را ندارد اما به واسطه سن و تفاوت فرهنگی و فاصله‌ای که بین دنیاهایمان هست این حرف‌ها را به من می‌زند، اما هرچه این موضوع را پیش خودم مرور می‌کنم باز هم دلم قانع نمی‌شود که از حرفهایش نشکند.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: مگر این سخن بزرگ و بزرگ‌تر از بزرگ حضرت معبود را فراموش کرده‌اید که می‌فرماید: «وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا» (فرقان/۶۳) بندگان خدای رحمان که وسعت رحمانی‌اش شامل عموم بندگان است، انسان‌هایی می‌باشند که بدون هیچ تکبر و با فروتنی تمام روی زمین حرکت می‌کنند و چون در صحنه‌های مختلف با افرادی روبه‌رو شوند که جاهلانه با آنان برخورد می‌کنند، در مقابل، گفتگویی همراه با سلام و سلامتی با آنان در میان می‌گذارند. و نیز در جای دیگر می‌فرماید: اینان «وَإِذَا مَرُّوا بِاللَّغْوِ مَرُّوا كِرَامًا» چون با امری لغو و غیر منطقی روبه‌رو شوند با بزرگواری از آن امور می‌گذرند و خود را همسنگ سخنان پوچ و

لغو و بی‌ثمر نمی‌کنند. موفق باشید